

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 43 0 Rs 244275 26 Rev
Sarajevo, 18.06.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Silvane Brković-Mujagić, kao predsjednice vijeća, Amire Sadović i Enise Bilajac, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A.I. iz Z., Ul. M. broj ..., koga zastupa punomoćnik Edin Imamović, advokat iz Zenice, protiv tuženog BH Telecom d.d. Sarajevo, Direkcija Zenica, koga zastupa punomoćnik Ismar Agić, zaposlenik tuženog, dipl. pravnik sa položenim pravosudnim ispitom, radi potraživanja iz radnog odnosa, naknade štete i zabrane diskriminacije, vrijednost spora 50.100,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja, izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Zenici broj 43 0 Rs 244275 26 Rsž od 14.04.2026. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 18.06.2026. godine donio je:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava revizije u iznosu od 4.680,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Zenici broj 43 0 Rs 244275 24 Rs od 19.12.2025. godine odlučeno je:

„I - ODBIJA SE, kao neosnovan, tužbeni zahtjev kojim tužitelj od tuženog, na ime naknade materijalne štete, potražuje isplatu novčanog iznosa od 50.100,00 KM i to:

- na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog umanjenja opće životne aktivnosti iznos od 35.000,00 KM,
- na ime pretrpljenog straha iznos od 7.000,00 KM, te
- na ime pretrpljenih bolova iznos od 8.100,00 KM,

sve sa zakonskim zateznim kamatama počev od 08.04.2024. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do isplate.

II - ODBIJA SE, kao neosnovan, tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrdi da je tuženi povrijedio tužiteljevo pravo na jednako postupanje u odnosu na postupanje tuženog prema radnicima drugih direkcija DD BH Telecom Sarajevo i ostalih zaposlenika iz drugih radnih jedinica Direkcije Zenica, na način da je tuženi propisao drugačiji raspored radnog vremena za ostale direkcije tuženog, koji ne donosi obavezu rada vikendima - na dane sedmičnog odmora, pa čak ni za ostale radne jedinice Direkcije Zenica, i na druge načine povrijedio tužiteljevo pravo na jednako postupanje u odnosu na postupanje tuženog prema radnicima drugih direkcija DD BH Telecom Sarajevo i drugih radnih jedinica Direkcije Zenica.

III - ODBIJA SE, kao neosnovan, zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka u iznosu od 12.286,00 KM.”

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Zenici broj 43 0 Rs 244275 26 Rsž od 14.04.2026. godine žalba i dopuna žalbe su odbijene kao neosnovane i prvostepena presuda potvrđena.

Protiv drugostepene presude tužitelj je blagovremeno izjavio reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, preinači pobijana presuda na način da se usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti kao osnovan, uz obavezu tuženog da tužitelju nadoknadi i troškove cjelokupnog postupka, uvećano za troškove sastava revizije u iznosu od 4.680,00 KM.

Tuženi nije podnio odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u reviziji i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 241. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Revizija nije osnovana.

Neosnovano revident prigovara povredi odredaba parničnog postupka – poziva se na član 8., 126. i 132 ZPP.

Iako se u smislu člana 240. stav 2. ZPP revizija ne može izjaviti zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, revident u reviziji navodi u čemu se ono sastoji, i to na način da prigovara pravnim zaključcima nižestepenih sudova koji se tiču odbijanja tužbenog zahtjeva. Suprotno revizijskim prigovorima, nižestepeni sudovi su izvedene dokaze cijenili u skladu sa odredbom člana 8. ZPP i na osnovu slobodne ocjene dokaza utvrdili sporne činjenice odlučne za ovaj spor. Drugostepeni sud je odlučujući o žalbi tužitelja, u smislu čl. 231. ZPP, ocijenio žalbene navode odlučne sa aspekta predmeta spora, tako da obrazloženje pobijane presude sadrži razloge o odlučnim činjenicama koje su drugostepenom sudu poslužile kao stvarni i pravni osnov za donošenje odluke o neosnovanosti tužbenog zahtjeva, pa je drugostepenu presudu moguće ispitati - ista nije zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 191. stav 4. ZPP.

Slobodnoj ocjeni dokaza od strane suda, stranke ne mogu s uspjehom suprotstaviti svoju ocjenu tih dokaza, tim više što ta ocjena u konkretnom slučaju uključuje prigovore činjenične prirode koji u revizijskom postupku nisu relevantni (član 240. stav 2. ZPP).

Kako nisu počinjene povrede odredaba parničnog postupka na koje revident ukazuje u reviziji, to nije ostvaren revizijski razlog povrede odredaba parničnog postupka.

Nije osnovan ni revizijski prigovor pogrešne primjene materijalnog prava.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadu nematerijalne štete nastale kao posljedica povrede prava tužitelja na jednako postupanje, te zahtjev za utvrđenje da je tuženi povrijedio pravo tužitelja na jednako postupanje.

Sporno je i u ovoj fazi revizijskog postupka da li je tuženi nejednako postupao prema tužitelju u odnosu na ostale radnike prilikom rasporeda radnog vremena.

¹ „Službene novine Federacije BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

U toku postupka nižestepeni sudovi su utvrdili da je tužitelj zaposlenik tuženog i redovno obavlja poslove i radne zadatke radnog mjesta „glavni monter za razdjelnik“, a do dana kad mu je utvrđena invalidnosti zbog bolesti, obavljao je poslove radnog mjesta „glavni monter za mjesne mreže“. Iz Ugovora o radu radnika Dž.A., i S. E., te Elektronske evidencije radnog vremena za radnika Dž.A., za period 2021-2023 godina, i za radnika S.E., za period 2021-2023 godina, utvrđeno je da su oni radnici iste Službe u kojoj je zaposlen i tužitelj, da je Dž. zaposlen i na istom radnom mjestu kao tužitelj, te da im je svaka druga subota u mjesecu utvrđena kao radna u skladu sa Odlukama tuženog, jer priroda posla u Službe u kojoj su raspoređeni zahtijeva rad subotom, pa su izuzeti od kliznog radnog vremena. Iz Rješenja FZ PIO/MIO Mostar Kantonalna administrativna služba Zenica, Odjeljenje za rješavanje po pravima iz PIO od 04.12.2024 godine, proizilazi da se tužitelju priznaje pravo na raspoređivanje na drugom odgovarajućem poslu koji obavlja „Glavni monter za razdjelnik“, kao i drugi odgovarajući posao koji ne iziskuje teški fizički rad, rad na visini i rad na terenu itd , za koje radno mjesto je tužitelju i zaključio Ugovor o radu. Tužitelj u svom iskazu ne navodi da nije raspoređen na radno mjesto saglasno svojoj invalidnosti. Tuženi je donio Odluku o uvođenju modela stimulacije prodajnog osoblja na trošak dobavljača/komitenta robe za dalju prodaju i osigurača mobilnih elektroničkih uređaja kojim modelom nije obuhvaćen tužitelj, a ta stimulacija odnosi se samo na radnike u prodaji, zavisno od toga koliko prodaju proizvoda, što se po prirodi stvari ne može odnositi na tužitelja, tako da radnici zaposleni u prodaji ne mogu biti komparatori kada je u pitanju tvrdnja tužitelja da je diskriminisan od strane tuženog. Tužitelj u toku postupka svoje navode da je imao problem sa poslovođom oko kontrolisanja klima uređaja i otvaranja prozora u zimskom periodu, te higijenom, u smislu nepojavljivanja čistačica u prostoriji gdje on boravi tokom rada, a što je dodatno uticalo na njegovo zdravlje, nije učinio ni vjerovatnim.

Na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su donijeli pravilnu i zakonitu presudu kada su tužbene zahtjeve odbili kao neosnovane.

Prema odredbi člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije (Službeni glasnik BiH broj 59/09 i 66/16 , dalje ZZD) diskriminacijom, u smislu ovoga zakona, smatrat će se svako različito postupanje uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojoj osobi ili skupini osoba i onima koji su s njima u rodbinskoj ili drugoj vezi na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditeta, starosne dobi, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i spola, seksualne orijentacije, rodnog identiteta, spolnih karakteristika, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojoj osobi onemogućí ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi, prava i sloboda u svim područjima života.

Odredbom člana 3. stav 1. i 2. ZZD definisani su oblici diskriminacije, tako što se pod neposrednom diskriminacijom podrazumijeva svako različito postupanje po osnovama određenim članom 2. ovog zakona, odnosno svako djelovanje ili propuštanje djelovanja kada je neko lice ili grupa lica dovedena ili je bila ili bi mogla biti dovedena u nepovoljniji položaj za razliku od nekog drugog lica ili grupe lica u sličnim situacijama, a pod posrednom diskriminacijom se podrazumijeva svaka situaciju u kojoj, naizgled neutralna odredba, kriterij ili praksa, ima ili bi imala učinak dovođenja nekog lica ili grupe lica u odnosu na osnove definirane u članu 2. stavu 1. ovog zakona u nepovoljan ili manje povoljan položaj u odnosu na druga lica.

Odredbom člana 5. ZZD propisani su izuzeci od zabrane narušavanja principa jednakog postupanja, prema kojem se zakonske mjere i radnje neće smatrati diskriminacijskim kada se svode na nepovoljno razlikovanje ili različito postupanje ako su zasnovani na objektivnoj i razumnoj opravdanosti. Ovakva pravila su u potpunosti usaglašena sa čl. 14. Evropske Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, koja je sastavni dio Ustava BiH.

Pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da se iz navoda tužitelja i izvedenih dokaza ne može zaključiti koji bi to zabranjeni osnov diskriminacije u slučaju tužitelja bio.

Tužitelj po ocjeni i ovog suda nije se pozvao ni na jedan od navedenih osnova diskriminacije iz člana 2. stav 1. ZZD, niti je dokazao da je tuženi prema njemu postupao drugačije u odnosu na druge radnike u istom ili sličnom položaju.

Ocjenom nalaza vještaka medicinske struke, sudovi su pravilno ustanovili da prekovremeni rad i rad dvije subote mjesečno, nisu bitno uticali na pogoršanje zdravstvenog stanja tužitelja, zbog čega je zahtjev tužitelja za naknadu nematerijalne štete pravilno odbijen kao neosnovan.

Ostali revizijski prigovori nisu od odlučnog značaja sa aspekta predmeta spora (član 231. u vezi sa članom 253. ZPP).

Kako ne stoje razlozi u reviziji, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je reviziju odbiti primjenom člana 248. ZPP.

Ovaj sud je primjenom čl. 397. stav 1. u vezi sa čl. 386. st. 1. ZPP odbio zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava revizije budući da nije postigao uspjeh u revizijskom postupku.

Predsjednica vijeća
Silvana Brković-Mujagić, s.r.